

NORGES HØYESTERETT

Den 7. april 2010 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2010-00568-A, (sak nr. 2009/1909), sivil sak, anke over kjennelse,

Norsk Tillitsmann ASA (advokat Harald Hjort)

mot

Norinvest Ltd. (advokat Elisabeth Weme Bjerkestrand – til prøve)

STEMMEGIVNING:

- (1) Dommer **Endresen**: Saken gjelder om tillitsmann for et obligasjonslån har søksmålskompetanse i saker vedrørende obligasjonseiernes krav mot låntaker.
- (2) Thule Drilling ASA er et riggselskap som delvis har finansiert bygging av tre borerigger ved opptak av tre obligasjonslån på til sammen 179 MUSD. Låneavtalene er inngått med Norsk Tillitsmann ASA som tillitsmann, og låneavtalene er regulert av norsk rett. Det ble i forbindelse med utbetaling av lånene etablert diverse sikkerheter, herunder pant i de tre riggene under bygging.
- (3) I forbindelse med senere endring av låneavtalene ble det stillet sidesikkerhet for låneforpliktelsene i form av garantier fra hovedaksjonæren i Thule Drilling ASA, Norinvest Ltd. og en rekke av de øvrige aksjonærene. Garantiene ble stillet overfor Norsk Tillitsmann ASA på vegne av obligasjonseierne.

- (4) Den 5. januar 2009 sendte advokatfirmaet BHR på vegne av Norsk Tillitsmann ASA krav til Norinvest Ltd. om oppgjør i henhold til garantien stor 30,4 MUSD. Oppgjør fant ikke sted, og 13. mars 2009 innga Norsk Tillitsmann ASA begjæring om arrest til Oslo tingrett. Norinvest Ltd. er registrert på De Britiske Jomfruøyene, men har forretningskontor i Oslo. Norinvest Ltd. bestred at Norsk Tillitsmann ASA hadde nødvendig søksmålskompetanse, og Oslo byfogdembete avsa 15. april 2009 kjennelse med slik slutning:
- ”1. Begjæringen om arrest avvises.
 2. Saksomkostninger tilkjennes ikke.”
- (5) Norsk Tillitsmann ASA påanket avgjørelsen til Borgarting lagmannsrett. På grunnlag av skriftlig saksbehandling avsa lagmannsretten den 30. september 2009 kjennelse med slik slutning:
- ”1. Anken forkastes.
 2. I saksomkostninger for Oslo byfogdembete og lagmannsretten betaler Norsk Tillitsmann ASA 156 125 – etthundreogfemtisekstusenethundreogtjuefem – kroner til Norinvest Ltd senest to uker etter forkynnelsen av denne kjennelsen.”
- (6) Norsk Tillitsmann ASA har påanket kjennelsen til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg besluttet at ankesaken skulle avgjøres av Høyesterett i avdeling, jf. domstolloven § 5 første ledd andre punktum, og at behandlingen skulle følge de regler i tvisteloven §§ 30-10 og 30-11 som gjelder for anke over dommer, jf. tvisteloven § 30-9 fjerde ledd.
- (7) Stortingsrepresentant Torbjørn Hansen stilte den 4. juni 2009 et skriftlig spørsmål til finansministeren vedrørende ulike sider av tillitsmannsordningen for obligasjonslån. I sitt svar den 12. juni 2009 fremhevet finansministeren blant annet:
- ”Tillitsmannsfunksjonen innebærer i korthet at obligasjonseierne (långiverne) i det enkelte lån samlet overlater til tillitsmannen å utøve sine kreditorrettigheter overfor obligasjonsutstederen (låntageren). For obligasjonsutsteder vil bruken av tillitsmann særlig innebære at denne kan forholde seg til én juridisk person som representerer alle obligasjonseierne og er beskyttet mot enkeltforfølgelse fra individuelle obligasjonseiere, som kan ha særinteresser.”
- (8) Avslutningsvis i svaret het det:
- ”Dersom utfallet av anken i den konkrete saken representanten Hansen viser til, om Norsk Tillitsmanns rettslige interesse og partsevne, eller andre forhold ved tillitsmannsordningen skulle tilsi endringer i rettsstillingen, vil jeg vurdere å ta initiativ til et lovarbeid på området.”
- (9) På bakgrunn av lagmannsrettens kjennelse henvendte Norsk Tillitsmann ASA seg den 27. oktober 2009 til Finansdepartementet, og ba om at det ved forskrift ble avklart at tillitsmenn i obligasjonsmarkedet har søksmålskompetanse i saker som gjelder låneavtalen og tilknyttede avtaler. Den 25. november 2009 sendte Finansdepartementet et forslag til lovregulering på høring. Med unntak av dette og de høringsuttalelser dette resulterte i, som jeg kommer tilbake til, står saken i samme stilling som for de tidligere instanser.

- (10) Den ankende part, *Norsk Tillitsmann ASA*, har prinsipielt anført at selskapet må anses å ha så mange kreditorfunksjoner at selskapet har søksmålskompetanse i kraft av egen kreditorposisjon. Det er dernest gjort gjeldende at søksmålskompetansen følger av tvisteloven § 1-4 første ledd, da selskapet må sees som representant for det kreditorfellesskap obligasjonseierne representerer. Endelig er det gjort gjeldende at søksmålskompetanse følger av tvisteloven § 1-3 andre ledd, selv om tillitsmannen må anses å fremme tredjemanns krav. Det hevdes å foreligge et sterkt praktisk behov for slik søksmålskompetanse, og det er i tidligere høyesterettsavgjørelser åpnet for at søksmålskompetanse vil kunne foreligge selv om saksøkerens posisjon kan betegnes som et fullmaktsforhold. Det understrekes i denne sammenheng at det må foretas en samlet vurdering av det avtaleverk som regulerer forholdet mellom obligasjonseierne, tillitsmannen og låntakeren.
- (11) Den ankende part, *Norsk Tillitsmann ASA*, har nedlagt slik påstand:
- ”1. Oslo Byfogdembetes kjennelse av 15. april 2009 og Borgarting lagmannsretts kjennelse av 30. september 2009 oppheves.
 2. Norsk Tillitsmann ASA tilkjennes saksomkostninger vedrørende behandlingen av avvisningsspørsmålet for Oslo Byfogdembete, Borgarting lagmannsrett og Høyesterett.”
- (12) Ankemotparten, *Norinvest Ltd.*, har i det vesentligste henholdt seg til lagmannsrettens kjennelse, som hevdes å være riktig i resultat og begrunnelse. Det hevdes at det ikke er noe grunnlag for en oppdeling av kreditorfunksjonene slik den ankende part prinsipielt gjør gjeldende, og at tvisteloven § 1-4 første ledd ikke får anvendelse. I forhold til den ankende parts subsidiære anførsel, fremheves at det i entydig praksis er fastslått at en fullmektig ikke kan reise sak i eget navn for hovedmannens krav. Denne løsning tilsies også av en rekke tungveiende hensyn. Å innrømme søksmålskompetanse for tillitsmannen vil reise en rekke uavklarede spørsmål med hensyn til rettskraft. Komplikasjoner vil også kunne oppstå som følge av ekstinksjon ved godtroerverv, og situasjonen blir uklar om obligasjonseierne skulle beslutte å skifte tillitsmann. Det er utilfredsstillende at kreditor ikke kan gjøres ansvarlig for saksomkostnader, og ikke minst er det en uholdbar ordning at fullmektigen kan begjære arrest eller midlertidig forføyning uten at kreditor skal kunne holdes ansvarlig for uberettiget forføyning.
- (13) Ved å godta at tillitsmannen har søksmålskompetanse, vil det også legges til rette for at kreditorene kan beholde sin anonymitet inn i prosessen. Slik anonymitet er prinsipielt sett uheldig, og det fører også til uløselige problemer ved inhabilitetsvurderingen, og debitors motregningsrett overfor kreditorene elimineres.
- (14) Å ta stilling til om tillitsmannen bør ha søksmålskompetanse, er en lovgiveroppgave. Det understrekes imidlertid også at de særlige hensyn som er påberopt i forhold til de lege lata-drøftelsen, i atskillig utstrekning vil ha vekt ved vurderingen av om det bør foretas en lovendring.
- (15) Ankemotparten, *Norinvest Ltd.*, har nedlagt slik påstand:
- ”1. Anken forkastes.

2. **Norsk Tillitsmann ASA dømmes til å betale sakens omkostninger knyttet til behandlingen av avvisningsspørsmålet i tre instanser.**

- (16) *Jeg er kommet til at Norsk Tillitsmann ASA har tilstrekkelig tilknytning til kravet til å kunne reise søksmål i eget navn for obligasjonseierne krav, og at anken fører frem.*
- (17) Innledningsvis bemerker jeg at Høyesterett har full kompetanse, jf. tvisteloven § 30-6 bokstav b.
- (18) Tvisteloven § 1-3 andre ledd er sålydende:
- ”Den som reiser saken, må påvise et reelt behov for å få kravet avgjort i forhold til saksøkte. Dette avgjøres ut fra en samlet vurdering av kravets aktualitet og partenes tilknytning til det.”**
- (19) Det fremgår av lovforarbeidene at siktemålet ved utformingen av bestemmelsen primært var en videreføring av kravet til rettslig interesse, slik dette er blitt fastlagt gjennom rettspraksis, og at siktemålet med omformuleringen særlig var å gjøre reglene mer tilgjengelige. Men det er ikke uten interesse for avgjørelsen av vår sak at det i bestemmelsens ordlyd nå er spesielt fokusert på om den aktuelle partskonstellasjon fyller et aktuelt behov.
- (20) Det er ellers direkte uttalt, jf. Ot.prp. nr. 51 (2004–2005) side 140, at den nye bestemmelsen er utformet med sikte på
- ”... videre utvikling og konkretisering gjennom rettspraksis, blant annet ut fra endrede samfunnsforhold eller når det kommer opp nye typetilfeller som vanskelig kan overskues på forhånd.”**
- (21) Det er gjennom praksis etablert at en fullmektig normalt ikke vil ha søksmålskompetanse til å reise sak i eget navn vedrørende hovedmannens krav, jf. Rt. 2006 side 238 med videre henvisninger. Dette må sees som den absolutte hovedregel, og de hensyn som har underbygget den løsning som er etablert gjennom praksis gjør seg gjeldende med samme tyngde i dag. Det er likevel slik at det i Høyesteretts praksis er gjort den reservasjon at forholdene kan være så spesielle at det vil kunne være riktig å innrømme søksmålskompetanse for tredjemanns krav, og spørsmålet om søksmålskompetanse for tillitsmannen må derfor undergis en selvstendig vurdering der det reelle behov for slik søksmålskompetanse vil stå sentralt. Vurderingen kan ikke begrenses til spørsmålet om tillitsmannens posisjon i forhold til obligasjonseierne mest nærliggende karakteriseres som et fullmaktsforhold.
- (22) Jeg skal som grunnlag for denne vurderingen si noe om størrelsen på obligasjonsmarkedet og hovedelementene i det avtaleverk som etableres ved slike låneopptak.
- (23) Inntil Norsk Tillitsmann ASA ble etablert i 1993, var det i hovedsak bankene som opptrådte som tillitsmann. Etter etableringen av selskapet, som i dag i hovedsak eies av en rekke banker og andre finansinstitusjoner, er markedet konsolidert, og selskapets portefølje er opplyst å utgjøre ca. 90 % av de lån som er registrert i Verdipapirsentralen. Norsk Tillitsmann ASA er i dag tillitsmann for ca. 1700 obligasjonslån og 100 sertifikatlån med et samlet utestående volum på om lag 750 milliarder kroner. Det har vært fremhevet at Norsk Tillitsmann ASA har en dominerende posisjon, men spørsmålet

om søksmålskompetanse må klarligvis vurderes på samme måte for andre selskaper som opptrer som tillitsmann basert på tilsvarende avtalekompleks.

- (24) Obligasjonslån har tradisjonelt hatt lav risiko, men det har de senere år utviklet seg et marked for høyrenteobligasjonslån i Norge. Ved slike lån vil tillitsmannen gjennomgående ha en mer aktiv rolle både ved oppfølging og ved eventuelt mislighold.
- (25) Obligasjonslånene karakteriseres ellers ved at det gjennomgående vil være et meget stort antall kreditorer, og at det er lagt til rette for omsetning av obligasjonene slik at kreditorgruppen stadig vil kunne være i endring. Det er et klart behov for en samordning av obligasjonseierens likeartede interesser, og det kan for en låntaker fremstå som urealistisk byrdefullt å måtte forholde seg til den enkelte obligasjonseier. Som de aktuelle obligasjonslån illustrerer, kan obligasjonslånene være sikret ved ulike finansielle arrangementer som involverer en rekke jurisdiksjoner, og kompleksiteten forsterker samordningsbehovet.
- (26) Tidlig på 1990-tallet utarbeidet Den norske Bankforening i samarbeid med Oslo Børs, en mønsteravtale som regulerer forholdet mellom låntaker, tillitsmann og obligasjonseierne. Dette avtaleverket benyttes også i dag i all hovedsak ved opptak av slike lån. Avtalene, som inngås mellom det obligasjonsutstedende selskap og tillitsmannen på egne vegne og på vegne av obligasjonseierne, karakteriseres ved at det er overlatt til tillitsmannen en aktiv oppfølging av obligasjonseierens rettigheter i forhold til utsteder, å stå som innehaver av de stille sikkerheter på vegne av obligasjonseierne og å foreta nødvendig pågang og rettslige skritt vedrørende lånet.
- (27) Ved dette legger avtaleverket til rette for likebehandling av obligasjonseierne og en forholdsmessig fordeling av de samlede kostnader ved ivaretagelse av obligasjonseierens interesser.
- (28) Den enkelte obligasjonseier fraskriver seg etter avtaleverket retten til selv å gjøre pågang eller å ta rettslige skritt overfor låntaker, og denne aksepterer på sin side at tillitsmannen kan ta slike skritt på obligasjonseierens vegne. Tillitsmannen har ikke uten videre plikt til å erklære mislighold ved ethvert brudd på låneavtalen, men kan ivareta obligasjonseierens interesser på en mindre inngripende måte om det anses hensiktsmessig. En ubetinget plikt for tillitsmannen til å erklære mislighold oppstår først ved vedtak i obligasjonseiermøtet eller ved at krav om at det skal erklæres mislighold fremsettes skriftlig av obligasjonseiere som representerer minst 20 prosent av det utestående lån. Selv om obligasjonseierne på denne måten kan instruere tillitsmannen, og selv om det må forutsettes at tillitsmannen i stor utstrekning er i dialog med toneangivende obligasjonseiere når det oppstår problemer i et låneforhold, er det etter mitt syn utvilsomt at avtaleverket i betydelig grad ivaretar låntakers interesse i en ordnet prosess når slike omstendigheter inntreffer.
- (29) Jeg legger til grunn at det avtaleverket fastsetter om søksmålskompetanse uten videre vil bli akseptert i en rekke jurisdiksjoner der det kan være aktuelt å ta rettslige skritt, for eksempel i forbindelse med realisasjon av stillet pant, og da både slik at tillitsmannen vil ha søksmålskompetanse og slik at rettslige skritt fra en eller flere obligasjonseiere vil bli avvist.

- (30) Dersom tillitsmannen ikke skulle bli ansett å ha søksmålskompetanse for norske domstoler, ville låneavtalenes bestemmelser om at den enkelte obligasjonseier ikke selv kan reise søksmål klarligvis måtte settes til side. Det er vanskelig å se at det i så fall skulle være rettslig grunnlag for å oppstille et krav om at den alminnelige søksmålskompetanse likevel skulle være begrenset, for eksempel slik at den bare skulle kunne gjøres gjeldende samlet av større eller mindre konstellasjoner av obligasjonseiere. At den enkelte obligasjonseier på denne måten selv skulle kunne forfølge sitt krav, ville i tilfelle være en løsning som alle involverte har funnet grunn til å søke å forhindre.
- (31) Det kan etter dette synes å være et sterkt praktisk behov for at tillitsmannen skal ha søksmålskompetanse ved rettslige skritt til ivaretagelse av obligasjonseiernes interesser i det aktuelle lån. At det forholder seg slik, bekreftes ved de høringsuttalelser som er avgitt i anledning det lovforslaget jeg nevnte innledningsvis. Jeg finner det tilstrekkelig å gjengi enkelte avsnitt fra sentrale høringsinstanser.
- (32) Den 17. desember 2009 skrev Den norske Revisorforening:
- ”Tillitsmannsordningen har lang tradisjon i Norge. Ordningen er i praksis nødvendig for at særlig små obligasjonseiere skal ha reell mulighet til å fremme sine interesser overfor obligasjonsutstederne, om nødvendig ved å gå til sak for domstolene. Ordningen har på den måten stor betydning for at obligasjonsmarkedet skal fungere effektivt og dermed også for muligheten for norske bedrifter til å få gunstig finansiering gjennom obligasjonsmarkedet.”**
- (33) I høringsuttalelse fra Norges Bank den 4. januar 2010 heter det blant annet:
- ”Norges Bank støttet i brev av 9.11.2009 til departementet forslaget om å gi tillitsmann søksmålskompetanse på vegne av obligasjonseiere i henhold til låneavtale. Det ble framholdt at uklarheter knyttet til søksmålskompetansen kunne få vidtrekkende negative følger for det norske obligasjons- og sertifikatmarkedet.**
- Vi vil gjenta betydningen av at en slik lovendring skjer så raskt som mulig for å begrense skadevirkningen av den uklarheten som har oppstått.”**
- (34) I uttalelsen fra Folketrygdfondet samme dag heter det:
- ”Bakgrunnen for saken er at det ved kjennelse i Borgarting lagmannsrett har oppstått tvil om tillitsmenn i obligasjonslån kan opptre som saksøker og saksøkt for norske domstoler. Dette har ført til at det har oppstått usikkerhet knyttet til den veietablerte praksis som tillitsmannsordningen hittil har representert.**
- Folketrygdfondet er en stor obligasjonsinvestor i det norske markedet, og deler Finanstilsynets oppfatning av at denne usikkerheten kan få stor negativ betydning for det norske obligasjonsmarkedet som plasseringsalternativ, og dets funksjonsevne som kredittkilde for næringslivet. En forutsetning for et effektivt og velfungerende obligasjonsmarked er at det finnes en troverdig tillitsmannsfunksjon som kan ivareta obligasjonseiernes interesser.”**
- (35) Den 5. januar 2010 uttalte Verdipapirsentralen ASA:
- ”VPS er enig i Finanstilsynets vurdering av at det norske obligasjonsmarkedet hviler på et velfungerende tillitsmannsapparat og at usikkerheten kan gå sterkt ut over markedet.”**
- (36) Endelig heter det i Finansnæringens Fellesorganisasjons uttalelse den 7. januar 2010:

”Forslaget fra Norsk Tillitsmann til regulering gjennom forskrift var særlig begrunnet i behovet for en snarlig avklaring av tillitsmenns søksmålskompetanse. Også FNO er sterkt opptatt av tidsperspektivet, bl.a. av hensyn til den internasjonale tilliten til det norske obligasjonsmarkedet.”

- (37) Det ligger utenfor Høyesteretts oppgave å ta stilling til hensiktsmessigheten av en eventuell lovregulering på dette området, enn si å ha en oppfatning av hvordan en eventuell lovregulering bør utformes. Jeg kan imidlertid ikke se det annerledes enn at det på grunnlag av de uttalelser jeg har gjengitt, må konstateres at det er et betydelig praktisk behov for at tillitsmannen skal ha søksmålskompetanse, og som jeg påpekte innledningsvis, er dette behov relevant ved vurderingen av om det etter gjeldende rett må innrømmes tillitsmannen søksmålskompetanse etter tvisteloven § 1-3.
- (38) Ankemotparten har vist til at det å innrømme tillitsmannen søksmålskompetanse vil reise en rekke uavklarte spørsmål, og at dette tilsier at en slik løsning forutsetter den inngående vurdering som vil følge forut for en eventuell lovregulering. Etter omstendighetene kan nok slike betraktninger ha vekt ved vurderingen når domstolene stilles overfor nye problemstillinger, men jeg kan ikke se at de forhold ankemotparten har vist til, kan tillegges stor vekt, selv om det naturligvis kan være vanskelig å overskue alle konsekvenser av at søksmålskompetanse innrømmes.
- (39) Det kan ikke utelukkes at det kan oppstå spørsmål knyttet til rettskraft, men løsningen vil i atskillig utstrekning følge direkte av tvistelovens regler om avledet rettskraft, jf. tvisteloven § 19-15 første ledd andre punktum. Det at den enkelte kreditor har fraskrevet seg adgangen til selv å reise søksmål, reduserer dessuten den praktiske rekkevidde av problemstillingen.
- (40) De øvrige påberopte problemstillinger kan synes noe mer oppkonstruerte. Praktisk sett vil det neppe være av stor betydning at det direkte bare er tillitsmannen som har ansvaret for saksomkostnadene, og ved begjæring om arrest eller annen midlertidig sikring er det opp til namsmyndighetene å stille et adekvat krav til sikkerhet for det ansvar saksøkeren måtte kunne komme i overfor saksøkte. Skulle obligasjonseierne etter saksanlegg velge ny tillitsmann, vil denne nødvendigvis måtte tre inn i søksmålet. Med hensyn til låntakers mulige tap av motregningsadgang overfor en eller flere av obligasjonseierne, er det tilstrekkelig å vise til at en slik motregningsadgang uttrykkelig er frafalt ved de inngåtte låneavtaler og i den garantierklæring som er grunnlaget for arrestbegjæringen.
- (41) Ankemotparten har også vist til at det er prinsipielle betenkeligheter ved at obligasjonseierne ikke er kjent hverken av offentligheten eller av låntaker, og at man i det minste ved saksanlegg må få avklart hvem de reelle saksøkere er. Jeg finner det hverken naturlig eller nødvendig å foreta en avveining av de hensyn som må inngå i den politiske vurdering av i hvilken utstrekning det skal være tilgang på kunnskap om hvem obligasjonseierne er. Det må under enhver omstendighet være klart at den politiske avklaring ikke bør gjøres som et ledd i avveiningen av om tillitsmannen bør innrømmes søksmålskompetanse på vegne av obligasjonseierne. I den sammenheng må det være riktig å ta utgangspunkt i dagens regler, som i stor utstrekning gir anonymitet for obligasjonseierne.
- (42) Det kan heller ikke sees at anonymitet for obligasjonseierne kan forventes å skape slike habilitetsproblemer at dette hensynet kan tillegges vekt. En mulig inhabilitet kan ikke få

betydning for dommerens avgjørelse når forholdet ikke er kjent for denne, og den mulighet at dommeren vil benytte anonymiteten til å dømme i en sak der han selv har interesser, kan det i vår sammenheng trygt ses bort fra.

- (43) Jeg har allerede vist til at det i Høyesteretts praksis er åpnet for at det tilknytningskrav som følger av tvisteloven § 1-3 i særlige tilfeller kan være oppfylt, selv om søksmålet ikke gjelder eget krav. Denne løsning forutsettes for øvrig allerede i Høyesteretts dom i Rt. 1936 side 318. Saken gjaldt et partialobligasjonslån, og selv om den juridiske konstruksjon den gang var en annen enn ved dagens obligasjonslån, ligger realiteten i det daværende arrangement tett opp til dagens obligasjonslån med tillitsmann. I dommen heter det blant annet:

”Det maa visstnok ansees i strid med hele laaneordningens tanke og forutsetninger at den enkelte partialobligasjonseier skulde kunne gaa til pantebalg paa egen haand. Man maa legge til grunn at realisasjonen bare kan finne sted for det samlede laan underrett, og et saadant salg har den enkelte partialobligasjonseier det ikke i sin makt at fremtvinge i nærværende sak.

Man kan imidlertid ikke derav trekke den bindende slutning at den enkelte obligasjonseier ogsaa under alle omstendigheter er kontraktmessig avskåret fra vanlig inndrivelse av sine forfalne renter og avdrag. For en saa dyptgaaende rettighetsfraskrivelse maatte der kunne paavises utvetydig hjemmel.”

- (44) Det er etter mitt syn et uomtvistelig behov for å innrømme tillitsmannen søksmålskompetanse for obligasjonseierens krav under det aktuelle låneforhold. Det kan ikke sees å være avgjørende betenkeligheter ved å innrømme en slik søksmålsadgang, og en slik søksmålsadgang er vel forenlig med tidligere praksis. Høyesterett understreket i Rt. 1989 side 338 på side 341 at reglene om rettslig interesse er av preceptorisk karakter, og at det ikke er rom for at det ved interne avtaler bestemmes hvem som skal stå som part. Det er like riktig i dag, men det kan ikke hindre at det reelle behov som følger av de inngåtte avtaler tillegges vekt ved vurderingen. Ikke minst gjelder dette når det er tale om standardavtaler som involverer og hensyntar alle berørte parter på en måte som det praktiske finansliv har funnet hensiktsmessig.
- (45) Den ankende part har fått medhold fullt ut, og må tilkjennes sakskostnader for alle instanser. Sakskostnadene fastsettes i overensstemmelse med inngitt kostnadsoppgave til 48 150 kroner for byfogdembetet, 95 160 kroner for lagmannsretten og 252 160 kroner for Høyesterett. Sakskostnadene utgjør salær samt gebyr for de tre instanser med 2 150 kroner for byfogdembetet og 5 160 kroner for lagmannsretten og for Høyesterett.
- (46) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

1. Oslo byfogdembetes kjennelse 15. april 2009 og Borgarting lagmannsretts kjennelse 30. september 2009 oppheves.
2. I sakskostnader for byfogdembetet, lagmannsretten og Høyesterett betaler Norinvest Ltd. til Norsk Tillitsmann ASA 395 470 – trehundreogtiffemtusenfirehundreogsytti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.

- (47) Dommer Matheson: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (48) Dommer Bårdsen: Likeså.
- (49) Dommer Tønder: Likeså.
- (50) Dommer Stabel: Likeså.
- (51) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Oslo byfogdembetes kjennelse 15. april 2009 og Borgarting lagmannsretts kjennelse 30. september 2009 oppheves.
2. I sakskostnader for byfogdembetet, lagmannsretten og Høyesterett betaler Norinvest Ltd. til Norsk Tillitsmann ASA 395 470 – trehundreogfemtifemtusenfirehundreogsytti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.

Riktig utskrift bekreftes:

